

tage ved ophævelse i utide af ordninger, der er oprettet inden lovens ikrafttræden. Den foreslåede overgangsregel indebærer, at det afgiftspligtige beløb skal deles i forholdet indbetalinger før 1. januar 1972/indbetalinger efter 1. januar 1972. Denne brøk kan ikke umiddelbart kontrolleres i tilfælde, hvor arbejdsgiveren har bidraget til ordningen, idet hans bidrag ikke optræder på arbejdstagerens selvangivelse. Ved privattegnede ordninger (f. eks. indeksordninger) kan en kontrol kun gennemføres ved eftersyn af den pågældendes selvangivelser for alle de år, hvor ordningen har løbet.

Lovforslaget forudsætter ganske vist i forvejen, at lignende opdelinger skal foretages, for så vidt angår pensionsordninger med løbende udbetalinger, livrenter m. v. og annuitetsforsikringer, såfremt disse ordninger er oprettet før 1. januar 1954 (forslagets § 34, stk. 1), og for så vidt angår kapitalpensionsordninger oprettet i tiden 1. januar 1958 — 31. december 1971, hvor arbejdstagerbidragene friholdes for afgift (§ 27, stk. 1, nr. 4 og § 34, stk. 2); men hvis societetetets overgangsregel optages i lovforslaget, bliver der tale om opdeling af udbetalingen ved ophævelse af praktisk taget alle ordninger, der er oprettet før lovens ikrafttræden.

Assurandør-Societetets forslag vil overflødig gøre den særlige regel om ikrafttrædelse den 7. oktober 1970 (fremsættelsesdatoen) for så vidt angår ophævelse af rateforsikringer (lovforslagets § 67, stk. 1), og det vil antagelig medføre, at en del skatteydere, som har tegnet rateforsikringer, ophæver disse. Dette må societetet og statsanstalten jo imidlertid have forudset.

Under hensyn til de betænkeligheder, der må erkendes at være knyttet til lovregler, der på væsentlige punkter ændrer de forudsætninger, som borgerne gik ud fra ved ordningernes oprettelse, kan finansministeren tiltræde Assurandør-Societetets og statsanstaltens hénstilling om at ændre overgangs- og ikrafttrædelsesbestemmelserne i lovforslaget i den angivne retning. Der henvises herved til de samtidig fremsendte ændringsforslag.

2. Forslagets regler om tillægsskat.

I henvendelsen til folketingsudvalget har Assurandør-Societetet og statsanstalten endvidere udtrykt betænkeligheder ved for-

slagets regel om tillægsskat ved ophævelse af rateforsikringer. Det anføres, at tillægsskatten vil kunne ramme urimeligt hårdt i situationer, hvor forsikringens oprettelse og senere ophævelse ikke er sket med henblik på at opnå skattemæssige fordele. Videre fremhæves det, at tillægsskattens virkninger er meget forskellige for personer med regelmæssige og personer med stærkt svingende indkomster, og endelig anses det for uheldigt at indføre en tillægsskat, der kun rammer en enkelt af de forsikringsformer, som omfattes af lovforslaget.

Efter lovforslaget og det af finansministeren den 11. december fremsatte ændringsforslag skal der svares tillægsskat ved ophævelse af rateforsikringer i forsikringstagerens levende live og ved ophævelse af renteforsikringer og pensionsordninger med løbende udbetalinger, når ophævelsen er i strid med forsikringsbetingelserne. Derimod skal der ikke svares tillægsskat ved ophævelse af indeksordninger og kapitalordninger, jfr. at indbetalingerne til disse ordninger er begrænset til visse maksimumsbeløb. Denne forskel i beskatningsformerne kan antagelig give visse afgrænsningsproblemer, men indebærer på den anden side den fordel, at der kun vil blive tale om ret få tillægsskatteberegninger.

Det må erkendes, at skatteydere, som har mulighed for (f. eks. ved afskrivninger) at holde indtægten nede i et enkelt år, undertiden vil kunne undgå tillægsskatten, nemlig ved at ophæve ordningen i et år med meget lav indkomst. Hvis der skal lukkes for denne mulighed, må man enten omforme tillægsskatten til en fast afgift, som er uafhængig af indtægtens størrelse, eller også må tillægsskatten beregnes med en procentsats, der svarer til den pågældende skatteydere gennemsnitlige marginalskatteprocent.

En forhøjelse af pønalaftgiften i tillægsskattesituationerne vil uundgåeligt give ret urimelige resultater. Allerede en afgiftsprocent på 45 vil inddrage mere end den opnåede skattebesparelse for skatteydere med jævne indtægter, medens den vil være utilstrækkelig for skatteydere med større indtægter, hvor marginalskatteprocenten er 60 eller højere.

Hvis tillægsskatten skulle beregnes med den pågældende skatteydere gennemsnitlige marginalskatteprocent, ville beregningen